

ΜΕ ΤΟ ΤΡΟΤΣΚΥΣΤΙΚΟ ΝΥΣΤΕΡΙ!

Οι Πολυκατοικίες κ' οι «Έγνοιες» τής «Εσπερινής»...

Την καίμενη τήν «Εσπερινή» (5.1.49) «λυπάται» και τις 100 οικογένειες τών Πολυκατοικιών τής «Ομορφίας», μα λυπάται και τους μπουρζουάδες που χτισαν αυτά τα σπίτια για το «χαμηλό» ενοίκιο που παίρνουν και γιατί — λέει — πολλοί απ' αυτούς δακνείστηκαν για να τα θγάλουν πέρα!...

Σά να μάς λέει ή μπουρζουάδικη αυτή φυλλάδα πως οι άστοι ιδιοκτήτες τών Πολυκατοικιών, δηλ. ή Εύγενία Θεοδότου, ή Χαράλαμπος, (Πρέσφυρας) ή Άδαρ, ή Χατζή-γαβριήλ, ή Ζαχαρίας Τσιμιάζος κτλ — έχτος που πήρανε 100 λίρες στο χέρι για κάθε σπίτι, σπιτότοπο και νερό δωρεά, και φτηνά υλικά απ' την ίδια τή Κυβέρνηση — «δακνείστηκαν» κιόλας για να χτίσουν τα λίγα αυτά πρόχειρα σπίτια, και τώρα ανάγκη πᾶσα νά θγάλουν τις «ζημιές» τους απ' τή ράχη του μεροκαματιόρη λαουτζίκου με 5 και 7 λίρες νοίκι τὸ μήνα, μολόπου παίρνουνε και τώρα ἔχι 7 ἔ-πως ζώκετα φαίνεται, μα διπλάσια κι' ἀπό ὅσα ζητᾶνε σή-μερα, ἀά λογαρίσμου ὅλες τις πιονάμα εὐκολίες τής σι-ποδόμησής τους.

Σάν πολὺ στάνταρτ τὰ «ἐπιχειρήματα» «σοῦ» καίμενη «Εσπερινή» και πολὺ πρόωρα και μεγάλη σ' ἔπιασε ἔγνοια για τους μπουρζουάδες!...

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ;

«Η ΠΕΟ, οι οργανώσεις που την απαρτίζουν και τα μέλη τους, ξαίρουν ότι οι Τροτσκιστές σ' ὅλο τὸν κόσμο (ἀν ἐξοικειώσουμε μερικά θύματα τους) είναι κορυφαρισμένοι (και πολλές φορές ἀνοιχτοί) πράχτορες τής «Αστικής Τάξης». Για ὅσα λέει τὸ κομ-μάτι τοῦτο τὸ παρμένο απ' τὴν ἐπιστολὴ τής Π.Ε.Ο. (που δημοσιεύσαμε στὸ προη-γουμένο μας φύλλο) μιλήσα-με τόσες και τόσες φορές πὸ-δε ἂν προσθέσουμε (σ' αὐτὸ τὸ σημάκι) τίποτε. Σ' ἔ-να μονάχα σημειῶ δὲ σταθε-με στὴ πρώτη του παράθεση: «Ἄν ἐξαίρεσουμε μερικά θύ-ματα τους».

Εἰ λοιπὸν, ἀγαπητὴ κύριε Φάντη: Μᾶσα στὴ δική μας τὴν παράταξη δὲν ὑπάρχουν θύματα — μα ἄνθρωποι μόνου που συνειδητὰ, ἀπὸ μίας ἀρ-χῆς, ἀφήσανε τὸ μαρξιστικὸ δρόμο τους, κι' ἀρκετοὶ ἄλ-λοι τὸ ξαναβρήκανε ἀφου ὀργισαστῆσαν κι' ἀπιδίασαν ἀπ' τὴν ἀλλοπροσάλλη γραμ-μας.

Ἄν, ὅμως, ξεχωριστὰ ἐν-νεείτε κάποιον μας σύντροφο τής σύνταξης, πέφτετε και πάλι παρασπέρα πολὺ ἔ-ξω: Ὁ σύντροφός μας αὐτὸς ἀπὸ τὸ 41 εἶναι πὸν ὅσος κα-τάλαβε, και πὸν τὸ καταλά-θανε και οἱ σπιοῖνοι πὸς ἔ-γινε Τροτσκιστὴς μα ἔκανε ὁ-πεμονή, νομίζοντας ὅτι «ἀάν-

πρωτόπειροι ἄνθρωποι δὲν εἶ-χανε θρεῖ ἀκόμα τὸν δρόμο σας, ὅτι κάνατε λάθη, ὅτι πέ-φτατε ἔξω» κ.λ.π. (Εἶχε μά-λιστα — ὑπονοεῖται — σφο-δρὲς συζητήσεις με τους πὸν ὑπεύθυνους συντρόφους μας).

Μὰ ἐπειτα ἀπὸ τὴ συνε-χῆς τραγικὴς ἴστης πὸν κα-τραυλήσατε τὸ προλεταριά-το μέσα στὸν πόλεμο, ὀριστι-κά πιά ἀντελήφθητε πὸς δὲν ἐπρόκειτο για λάθη, ἀλ-λά για καθαρὲς — φανερὲς προδοσίες — και ξεκοψε ἡ-για πάντα ἀπὸ σας, κι' ἄς ἦ-ταν ἀπὸ τὰ πρῶτα ἰδρυτικὰ μέλη τών συντεχνιών και τοῦ ΑΚΕΛ (και ἴσως και τὴ στιγμή αὐτῆ, κι' ὡς τὸ τέλος, δὲ ἂν μεταγινώσκει γιατί ἡ μέτρι-τώρα πορεία σας — και παγ-κόσμια και τοπικὰ — δὲ διάφευσε, δὲν ἀντίκρισε εὐτ' ἔνα γιῶτα απ' τὴν Τροτσκιστικὴ πολιτικὴ).

Αὐτὰ μονάχα «συνάδελφοι», για τὰ «θύματα» τών Τροτ-σκιστῶν, κι' ἄσε στὴ μιά με-ριὰ τις αὐλοκοκαλίες και «ἰσὲς πατρικῆς νοθεσίας» για-τί, τουλάχιστο, δὲν εἶμαστε τὰ παιδικὰ τής ΑΟΝ.

Υ.Γ. Τώρα ἀν οἱ συνεχῆς διαγραφῆς, και διαρροῆς και ἐκκαθαρίσεις ἀπ' τὸ «λαμπρὸ» Κόμμα σας ἀποδειχθῶναι ποιοὶ εἶναι τὰ θύματα, αὐτὸ εἶναι ἄλλο βασικὸ θέμα, τόσο ξεδιαλυμένο ἀπὸ μᾶς.

ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΣΠΕΙΡΕΣ

«Η χριστεδωτική σπείρα τής ἐφημερίδας σας (ἡ τὸ «Κόμμα» ὡς ἂν θέλετε) συμπληρώνει θαυμάσια τὸ ἀ-περσοπαστικὸ ἔργο τών Νε-ων Συντεχνιών, και τὸν ἄλ-λων πραχτορῶν τοῦ Κ.Ε.Κ. κ.λ.π. Και τὸ κομμάτι τοῦτο εἶναι παρμένο — ὅπως τὸ κα-ταλαμβάινετε — ἀπὸ τὸ γράμ-μα τής Π.Ε.Ο. Ἐπειδὴ δὲν εἶ-ναι ἡ πρώτη και τελευταία φορά πὸν μᾶς αὐκοφαντοῦνε ἔτσι οἱ πολιτικοὶ ἀντίπαλοι μας, τους ξαναθυμίζουμε τὸ δημοσίευσά μας (πρόκληση) τής 23 τοῦ Φλεβάρη τοῦ 1948 (διότιλε και μέσα σὲ πλαίσιο μάλιστα, και στὴ πρώτη σελίδα):

«Στὸ «Δημοκράτη» τής 19 τοῦ Φλεβάρη οἱ Σταλινικοὶ κατηγορήσαν και πάλι ἑμᾶς τους Τροτσκιστὲς για ἀντρο-γατικὲς πράξεις.

Καλοῦμε τους Σταλινικοὺς με τὸν πὸν εὐγενικὸ τρόπο, ἀν εἶναι τίμιοι ἀγωνιστὲς, και πρὸ παντὸς τίμιοι και εὐ-συνειδητοὶ ἄνθρωποι, ν' ἀνα-φέρουν ἔστω και μὴ ΑΝ-ΤΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΑΞΗ πὸν διαπράξαμε ἑμεῖς οἱ Τροτκι-στές.

Τους δίνουμε δέκα μέρες προθεσμία ἀπὸ σήμερα και περιμένουμε τὴν ἀπάντησή τους».

Δὲν πειράζει, λοιπὸ ἄς τολ-μήσουμε νὰ μᾶς ἀπαντήσουνε και σήμερα, και πάλι καλά εἶναι. (Τὸ ἴδιο και για τὴν ἀτύπωση ἴσα με σήμερα «δι-ἀλέξῃ» για τὸν Τροτσκισμό) «Ὅμως, ἐκπανάλαμβάνουμε και τώρα: Χειροπιαστὰ πράγματα θέλωμε κι' ἔχι φιλολογίες — πὸν δὲν ἔχουμε πέραση οὔτε στὸ ἴδιο ἐσωτερικὸ τὸ παζάρι τους.

Και στὸ κάτω-κάτω μιά σπείρα μπορεί ν' ἀποτελεῖται κι' ἀπὸ κλέφτες, μαθραγορι-τες και γκάβιατες και δολο-φόνους. Ἄλλὰ, νομίζουμε, πὸς δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν παρά-ταξή μας πὸν κλέψανε — διαρρήσανε τὴν ἴδια τὴν ὀρ-γάνωσή τους (συντεχνία χτι-στῶν Λευκωσίας) οὔτε, ἐπι-σης, ἀπὸ τὴν παράταξή μας πὸν καταδικαστῆσαν για μᾶ-θη ἀγορῆ (κασιμεριῶν) μέ-σα στὴ θράση τής πολεμικῆς προσπάθειας (και ξεχωριστὰ για τὸν τιμάρημο). Και ποῖα ἦτανε μάλιστα αὐτὰ τὰ πρό-σωπα; Βασικοὶ — ἡγέτες και στελέχη τοῦ Κόμματός σας — ΑΚΕΛ! Κι' οὔτε εἶναι ἀπὸ τὴν παράταξή μας πὸν δολο-φονοῦνε τους ἀντιπάλους τους ὅταν δὲν τὰ θγάψανε πέρα-μαζὺ τους με τὸν ὕπουλο, αὐκοφαντικὸ ἀντιμαρξιστικὸ ἀγῶνα.

«ΕΡΓΑΤΗΣ»

Κ' ἐστὶ σύντροφε δὲ διάδασες ἀκόμα τὴν «ΠΡΟΔΟΜΕΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ» (τοῦ Γέρου μας) Μεγάλη παράλειψη.

«Ὅχι παραμύθια, μα ΟΙ ΣΦΑΙΡΕΣ ΕΠΙΡΡΟΗΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ!»

Θανάζουμε τὰ πράματα

Λέει ὁ Ν. Κυριαζίδης, και δημοσιεύει ὁ Δημοκράτης (5. 1.49): «Ἐνας μῦθος πὸν ἡ ἀντίδραση και ἰδιαίτερα τὰ τροτσκιστικὰ δουλάκια τής καλλιέργησαν, ἦταν πὸς ἡ Σοβιετικὴ ἔνωση αὐτοφάνη-σε ἀκόμη, ἀπὸ τὴν Τεχερά-νη, νὰ ἀπαρδῶσει τὴν Ἑλ-λάδα σὸν σφαιρὰ ἐπιρροῆς; τής Μεγάλης Βρετανίας».

Και παρουσιάζοντας μας σειρὰ ἀποσπασμάτων ἀπὸ δι-ἀφορα βιβλία ἀστῶν πρῶν ὑπουργῶν, πρῶτων πρῶτων, κ.τ.ρ. τῶν «Μεγάλων Δημο-κρατιῶν τοῦ Κόσμου», μᾶς λέ-ει ὅτι ἡ Μεγάλη Σοσιαλιστι-κὴ Δημοκρατία (ἐδῶ μᾶς πα-ρουσιάζει για πρώτη φορά τὴν ΕΣΣΔ, κι' ἔχι τὸ Στά-λιν!) δὲ μπόρεσε νὰ δεχτῆ «μοιρασίσι» με τους Ἱμπερια-λιστὲς, οὔτε και τὴν ἀρχὴ τής ἐπέμβασης στὰ ἐσωτερι-κὰ ἄλλων κρατῶν («Ἄλλο ζήτημα, θέθετε, ἀν ὁ καθένας ἔχει πὸς ὅλοι τους ἐπεμβῆ-καν, και Αὐτικοὶ, (Γαλλία, Ἰταλία, κ.λ.π.) και Σταλινικοὶ (περίτωση Τίτο).

Κι' ἄς ἔδουμε, τώρα, στὸ φητὸ: Ποιὸς προσάλασε τους Ἱμπεριαλιστὲς Ἐγγλέζους στὴν Ἑλλάδα; Ἐμεῖς, ἀπὸ καιρὸ τόπαμε ὀρθῶ-κα, κι' ἔχι με ἀποσπασματα πρῶ-ν ὑπουργῶν και πρῶτων πρῶτων (πὸν κι' ὁ τελευταῖος ἀνθρώπος ἀντιλαμβάνεται τὸ θέλουσ νὰ κρῶσουν) ὅτ' εἶ-ναι τὸ ΕΑΜ με ἐντολή τής ΕΣΣΔ πὸν ἔμπασε τους Ἐγγ-λέζους στὴν Ἑλλάδα («Ἄλ-λωστε πᾶνυ σ' αὐτὸ συμφῶ-νωσε με μᾶς πλέρια σχεδῶ, κι' ὁ ἴδιος ὁ Ζαχαριάδης, σ' ἀντίθεση με τους Σταλιν-κοὺς μπράδους πὸν ἀντιφά-σκουσε με τὸν ἴδιο τὸν ἀρχη-γὸ τους).

Μ' ἄς τὸ κάνουμε πὸν λι-νά:

Ἄφου ὁ Κόκκινος Στρατὸς ἦτανε στὴ Ρουμανία, Βουλ-γαρία, Ἀλβανία, και Γιου-

γοςλαβία (δηλ. μιά δρασε-λιά, πὸν λέει ὁ λόγος, ἔξω απ' τὸ κατῶφι τής Ἑλλά-δας) γιατί ὑπογράψανε τὴ «Συμφωνία τής Γκασέρ-τας, πὸν δὲν ἦτανε τίποτ, ἄλλο ἀπὸ χειροπόδαρη παρά-δοση — ὑποταγὴ στὸ Σκόμ-πυ — τὸν Ἐγγλέζικο Ἱμπε-ριαλισμὸ, και δὲν ἀνοίξανε τὸ δρόμο στὸ Κόκκινο Στρα-τό;

«Ὅσο κι' ἂν δελήσουμε νὰ εἰσάσουμε τὸν ἑαυτὸ μας — ὀ-πας και κάθε κοινὸς, καλοπι-στος ἄνθρωπος — νὰ ἀπαρ-δεχτοῦμε» πὸς κάνανε «θλα-γεία», ἀδύνατο νὰ μὴ κάνου-με τὸν παρακάτω στοιχειώ-δη συλλογισμό: Δὲ ἂν τους προσκαλοῦσε τὸ ΕΑΜ τους Ἱμπεριαλιστὲς νὰ καβαλλί-ψουσε τὸ Ἑλλαδικὸ προλετα-ριάτο, ἂν δὲν ὑπάκουε ΤΥ-ΦΛΑ σὲ ΤΥΦΛΗ διαταγὴ τής Γραφειοκρατίας τής ΕΣ ΣΔ — ὅπως, ἄλωστε κι' ὅλα τὰ σταλινικὰ ρομπὸτ — κέμ-ματα κι' ἂν δὲν εἶχε (ἡ Γραφειοκρατία) μοιραστῆ τὴ σφαῖρες ἐπιρροῆς με τους «Τρεῖς Μεγάλους».

«Ὅμως γιατί πεισοδρεῖμε στὸ παρελθὸ; Μήπως και τῶ-ρα, στὸ ζεστό παρὸ, δὲν εἶναι τὸ ἴδιο κι' ἀπαράλλαχτο ξε-πολύμα πὸν γίνεται; Ἐνῶ οἱ Ἄγγλοι — Ἀμερικανοὶ ἐ-πεμβαίνουν ἀνοιχτὰ στὴν Ἑλλάδα, μέρα — μεσημέρι, ἡ ΕΣΣΔ (ἡ Γραφειοκρατία) ἀ-φίνει ἀδοκίμητους στὸ ἔλεος τοῦ θεοῦ τους Ἀντάρτες. Κι' ὁ λόγος; Γιατί — λέει — δὲν θέλει νὰ ἐπέμβει στὰ ἐσωτε-ρικὰ ἄλλων χωρᾶς!...

Και δὲ μᾶς λέει, τουλάχισ-το, ὅτι ἴσως για πολὺ καιρὸ — ἂν ἔχι για πάντα — τὸ κοντρατὸ (δηλ. Σφαιρῆς Ἐ-πιρροῆς, Μὴ Ἐπέμβασις κ. τ.ρ.) πούκανε με τους «Συμ-μάχους μας» ὁ «Μεγάλος» Στάλιν κι' ὅλα τὰ τσανά-μια του...

ΤΑ «ΗΡΩΙΚΑ ΚΟΠΕΛΙΑ ΜΑΣ».

Δὲν περνᾶ μέρα — ἂ ἔχι ὀ-ρα — πὸν τὰ Σταλινικὰ με-γάφωνα «τύπος, ὀργανώσεις, κ.λ.π.» νὰ μὴ πλέζουμε Διδύ-ματους στὰ «λαμπρὰ» στε-λέχη τοῦ «λαμπρὸ» μας Κόμ-ματος, τῶν τελευταίων προ-παντῶς κινηποιοτήτων. Κι' ὅμως ἡ σκληρὴ πραγματικὸ-τητα, εἶναι ἄλλη.

Νά! Ἐνα απ' τὰ πολλὰ, χειροπιαστὰ παραδείγματα: Μῆλη και ὀπαδοὶ τοῦ ΑΚΕΛ (10 απ' τὴ Λεμεσό και 7 απ' τὸ Βαρδῶσι) ἔταν ἀντιφρασαν, με τὰ ἴδια τους τὰ μάτια, τὴν «Ἐπίχρουν Δημοκρατίαν» «Ἄϊρον» τῶν Κεντρικῶν Φυ-λακῶν, ἀμέσως, ἡ πρώτη και μόνη τους φροντίδα ἦτανε νὰ κινήσουν γῆ και οὐρανὸ για τὰ πληρωσὲς τὸ πρῶτισμὸ τους — και, φυσικὰ, νὰ γευθ-νε...

Τὸ ΑΚΕΛ, δηλ. ὄχι μόνου τοὺς ὀπαδοὺς του, μα και τὰ ἴδια τὰ μέλη του (τοὺς «δι-σκούς του») δὲν κατώρθε-σε νὰ τους κάνει νὰ αὐτοσε-βαστοῦνε τὴς ἀποφάσεις του — μ' ἀποτέλεσμα, ὀλοφάνε-ρο και στοὺς στραβούς, τὴν πὸν πᾶνυ λιποταξία τῶν 17 ἀπὸ τὴν γραμμὴ τους, και τὴ γε-νικὴ ἀπογοητεψὴ τῶν ὑπόλοι-πων φυλακισμένων γύρω ἀπὸ τὴν «αἰγλή» τοῦ ΑΚΕΛ πὸν, μ' αὐτῆ, περιόλλανε οἱ ἄλλοι τοῦτοι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, τὰ «ἠρωικὰ κοπέλια μας».

Κι' ἄς μᾶς δώσουν — τὸ ἴδιο κι' ὁ κάθε καλοπροαίρετος ἀ-γαγνώστης — πὸς ἀπὸ πρῶτο χέρι, ἀπὸ σύντροφο πὸν νᾶξ-ησε ὅλα τὰ πὸν πᾶνυ, πῆραμε τὴς θλιβερὲς αὐτὲς, για τὸ προλεταρικὸ κίνημα, κληρο-φορίες.

ΦΤΗΝΗ ΕΞΟΛΗΣΗ!..

«Ἀπεβίωσαν στὸ νοσοκο-μεῖο Λευκωσίας, ὅπου ἐνοση-λεύετο, ὁ νεοσυντεχνιακὸς μαρκαγῆς Γεώργιος Πατι-ζῆς, ὁ ὅποιος εἶχε καταπέσει ἀπὸ τὸν στέγη τοῦ κτηρίου τής Βυροδεφίας Ἀβρααμίδη και Μικελλίδη. Ὁ νεκρὸς πὸν δειμνήτωσ συνταγματοῦ-μας μετεφέρθη στὴ Λάρνακα, ἔπου ἐγένετο ἡ κηδεα, πρὸ-σταμένου τοῦ Πανιερωτῶτος Μητροπολίτου κ. Μακαρίου. Ἡ σερὸς μετεφέρθη στὸ κοι-μητήριο, τὴ συνοδεία τής Φι-λαρμονικῆς Ἐνώσεως.

Τὴν εὐγενεῖα τοῦ ἀει-μνήτου συνταγματοῦ μας, θερμῶς συλλυπηθεσθε.

Ἐραῖα πὸν μᾶς τὰ λές, «Ἐρ-γατικὴ Φωνή», ἔργα... τῶν ὕγιως και ἔθνικῶς ἀσπετομέ-νων συνδικαλιστῶν!... «Ἀ-πεβίωσαν, και τίπ' ἄλλο... Ἰσωνικῆς ἀσφαλίσεως!... Τί-ποτα. Ἀπεβίωσαν στὴν οικο-γενεῖά του!... Τίποτα. Παρὰ μόνου, ἀπεβίωσαν, και ἔγινε ἡ κηδεα του!... «πρὸσταμένου τοῦ Πανιερωτῶτος Μητροπολί-του!... Και γιατί ἔχι!... Ἦτανε «καλὸς χριστιανὸς», σκλαβῆ πὸν λέμε. Δὲ ψήλω-σε ποτὲ τὴν κεφαλὴ του, κι' οὔτε φυσικὰ και τὴ γροδί-

του — ὅλα κι' ὅλα!... — πᾶνυ στ' ἀφεντικὰ του. Κον-τολογῆς, τέλειες νεοσυντε-χνιακῆς!...

Μὰ δὲν τελεθεῖ ἰσαμεδῶ ἡ «εὐγνωμοσύνη» τῶν μπουρ-ζουάδων μαστῶρων του, ρα-σοφῶρων και μῆ... «Τὴ συνο-δεία τής Φιλαρμονικῆς Ἐνώ-σεως» τὸν πῆρανε και τὸ λευ-κό κανε, μιά ὄρα ἀρχιτέρα... Δὲ μᾶς λές, ὅμως «κινανόλε-κον» «Ἐργατικὴ Φωνή», με ποῖα... «Φιλαρμονικὴ» συνο-δεύεται και τὸ στομάχι τοῦ προλεταρικῶ σπιτιοῦ πὸν ἀ-φικε πῶσ του, τώρα πὸν ἔ-λειψε ἔνα ἀπὸ τὰ στρηγινὰ του;... Και ποῖος μπαίνει στὸ κόκκο νὰ βάλλει φτί, σ' αὐτῆ τὴν «οὐρανὴν» «μουσικὴν»;... «Θερμῶς συλλυπηθεσθε!... Ἄντι καμῖας ἄλλης ἀπάντη-σης, μᾶς πασάρετε αὐτὸ τὸ αἰώνιο νεροκολόμβου, και... ἔξω!... καλὴ και μπουρζουά-δικη ἔτεροφωτὴ φυλλάδα... Ἄλλὰ δὲ δὲ παρεξηγοῦμε και σένα, ὅπως κι' ὅλο τὸ καπιτα-λιστικὸ τυπο, και τους «ἔχ-θροὺς» σου τους σταλινικοὺς πὸν δὲν πᾶνε καθόλου πῶσ, στὰ φαρμακικὰ κλαμοῦρια-τα στὴς ἴδιες τραγικὲς προλε-ταρικῆς περιπτώσεις.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ

Ἡ Φύση τῶν Σταλιν. Κομμάτων και ἡ Θέση τῆς 4ης Διεθνοῦς

ΣΕ «ΦΙΛΟΥΣ», Κ' ΕΧΘΟΥΣ

Ὁ χαρακτῆρας τῶν Σταλιν-κῶν κομμάτων ἔχει ἐντελὸς ἀλ-λάξει με τὴν ἀνάπτυξη τής γρα-φειοκρατίας μέσα στὰ κομματα αὐτὰ, μετὰ τὸν ἐκφυλισμὸ τής Κομιντέρν, με τὴν καταστολὴ τής ἐλευθερίας τῶν διαφορῶν ρευμάτων μέσα στὸ κίνημα, με τὸ τσάκισμα τοῦ κριτικῶ πνεῦ-ματος, και τὴν ἀποκαρνεψή-τῶν πὸν μορφωμένων συνειδη-τῶν και ἀνεξαρτήτων στοιχείων.

Ἀπὸ ἐπαναστατικὰ κομματα ἀκολουθοῦντα μιά λίγο ἡ πολὺ λαθουσμένη «κεντρικὴ» πολιτι-κῆ, κανονίζοντα τις στρόφους τους με τὸν προσανατολισμὸ πρὸς τὸ Ρουσικὸ Μπλοσεβίκικο Κόμμα, κάτω απ' τὴν ἡγεσία τοῦ Στάλιν, ἔχουν μεταστρεφῆ σὲ ὀργανώσεις πὸν ὁ μόνος σκο-πὸς τους εἶναι νὰ ἐξυμπετοῦν τις διπλωματικὲς μαουβρὲς τής Σοβιετικῆς γραφειοκρατίας. Ἡ Σταλινικὴ ἡγεσία εἶναι, λόγω τῶν γεγονότων αὐτῶν ἀντεπα-ναστατικὴ με τὴν ἴδια ἔννοια πὸν εἶναι ἡ ρεφορμιστικὴ ἡγεσία τῆς σοσιαλ - δημοκρατίας: Ἐ-πιθυμεῖ νὰ μπόσει, με ὅλα τὰ μέσα, τὸ ζεσπασμα ἢ τὴν νικηθὸ-ρα ἀνάπτυξη τῶν ἐπαναστατικῶν μαζικῶν κινήματων. Ὅπως ἔ-πειτα, (παρ' ὅλ' αὐτὰ) τὰ στα-λινικὰ κομματα, καθὼς και τὰ σοσιαλ - δημοκρατικὰ, ἔξασκο-λοῦντο νὰ εἶναι ἔργατικὰ κόμ-ματα — βαθιὰ ἐκφυλισμένα. Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα κριτήρια.

«Ὁ χαρακτῆρας τῶν Σταλιν-κῶν κομμάτων ἔχει ἐντελὸς ἀλ-λάξει με τὴν ἀνάπτυξη τής γρα-φειοκρατίας μέσα στὰ κομματα αὐτὰ, μετὰ τὸν ἐκφυλισμὸ τής Κομιντέρν, με τὴν καταστολὴ τής ἐλευθερίας τῶν διαφορῶν ρευμάτων μέσα στὸ κίνημα, με τὸ τσάκισμα τοῦ κριτικῶ πνεῦ-ματος, και τὴν ἀποκαρνεψή-τῶν πὸν μορφωμένων συνειδη-τῶν και ἀνεξαρτήτων στοιχείων.

Ἀπὸ ἐπαναστατικὰ κομματα ἀκολουθοῦντα μιά λίγο ἡ πολὺ λαθουσμένη «κεντρικὴ» πολιτι-κῆ, κανονίζοντα τις στρόφους τους με τὸν προσανατολισμὸ πρὸς τὸ Ρουσικὸ Μπλοσεβίκικο Κόμμα, κάτω απ' τὴν ἡγεσία τοῦ Στάλιν, ἔχουν μεταστρεφῆ σὲ ὀργανώσεις πὸν ὁ μόνος σκο-πὸς τους εἶναι νὰ ἐξυμπετοῦν τις διπλωματικὲς μαουβρὲς τής Σοβιετικῆς γραφειοκρατίας. Ἡ Σταλινικὴ ἡγεσία εἶναι, λόγω τῶν γεγονότων αὐτῶν ἀντεπα-ναστατικὴ με τὴν ἴδια ἔννοια πὸν εἶναι ἡ ρεφορμιστικὴ ἡγεσία τῆς σοσιαλ - δημοκρατίας: Ἐ-πιθυμεῖ νὰ μπόσει, με ὅλα τὰ μέσα, τὸ ζεσπασμα ἢ τὴν νικηθὸ-ρα ἀνάπτυξη τῶν ἐπαναστατικῶν μαζικῶν κινήματων. Ὅπως ἔ-πειτα, (παρ' ὅλ' αὐτὰ) τὰ στα-λινικὰ κομματα, καθὼς και τὰ σοσιαλ - δημοκρατικὰ, ἔξασκο-λοῦντο νὰ εἶναι ἔργατικὰ κόμ-ματα — βαθιὰ ἐκφυλισμένα. Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα κριτήρια.

α) Οἱ ἔργατες πὸν ἀνήκουε σ' αὐτὰ τὰ κομματα τὰ θεωροῦ-νε σὸν ἔργατικὲς ὀργανώσεις, και μπαίνουν σ' αὐτὰ γιατὶ ἀν-τιλαμβάνονται τὴν ἀνάγκη για τὴν ὑπάρξη μίας ὀργανώσεως τῆς ἔργατικῆς τάξης.

β) Ἡ ἄστικὴ τάξη (μπουρ-ζουαξία) θεωρεῖ αὐτὰ τὰ κομματα σὸν κόμμα του «ταξικῶ ἔθροῦ» ἀντιπροσωπεύοντα τὸ προλεταριάτο, παρ' ὅλο πὸν εἶ-ναι ἐνήμεροι για τὴν ὑποταγὴ τῶν πρὸς τὸ Κρεμλίνο.

γ) Ἡ ἴδια γραφειοκρατία τῶν σταλινικῶν κομμάτων ξερεῖ ὅτι για νὰ παῖξει τὸ ρόλο τῆς ἀποτελεσματικῆς πρέπει νὰ βα-σιζεῖται πάνω, και νὰ διατηρεῖ τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν ἔργατι-κῶν μαζῶν.

δ) Ἡ ἔργατικὴ ἀνοδο πὸν ἔκα-ναν τὰ σταλινικὰ κομματα στὸ τέλος τοῦ πολέμου, δὲ μπορεῖ νὰ κατανηθεῖ ἔχτος ἂν μελετη-θεῖ τὸ φαινόμενο αὐτὸ μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐξέλιξης τοῦ ἔργα-τικῶ κινήματος. Για τὴ μεγάλη πλειοψηφία τῶν προλεταριῶν και τῶν μικροαγροτῶν, οἱς περισ-σότερες χωρὲς τὸ κόσμου, τὸ πέρασμά τους ἀπὸ τὴ σοσιαλ-δημοκρατία, τις μικροστικῆς ὀργανώσεως ἢ τὴν πολιτικὴν πα-θητικότητα, πρὸς τὰ σταλινικὰ κομματα ἦτανε ἡ ἔκφραση τοῦ πρῶτου σταδίου τῆς ριζοσπαστι-κοποίησής τους:

α) Τὰ σταλινικὰ κομματα ἐ-θακοῦντο νὰ φαίνονται στὰ μάτια τους ὡς ἀντιπρόσωποι μίας ἐπαναστατικῆς παράδο-σης.

β) Οἱ μᾶζες εἶχαν δεῖ για εἴκοσι χρόνια τὴν ἀφοσίωση και τὸ θάρρος τῶν ΚΑΤΩΤΕΡΝ στελεχῶν τῶν νατολινικῶν κομ-μάτων πὸν μαζὶ τους δρισκόντου-σαν σὲ συνεχῆ ἐπάση σ' ὅλους τους ταξικὸς ἀγῶνες.

γ) Οἱ μᾶζες δὲν εἶχαν ἀκό-μῃ ἀποχτήσει πείρα για τὴν τα-στελεχῶν τῶν σταλινικῶν κομ-μητῶν (Μακρὰ διακυβέρνηση).

δ) Ὁ πρῶτων ῥόλος πὸν ἔπαιαν οἱ σταλινικοὶ μαχητὲς μέσα στὰ μαζικὰ κινήματα ἀν-τίστασης — πρᾶμα πὸν τὸ χρο-στοῦσαν στὴν στερεὰ δυνάμη και δυναμισμὸ τῆς μηχανῆς τους — καθὼς και ἡ νικηθὸρα ἀντί-σταση τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ἐναντία στὴν Ἱμπεριαλιστικὴ ἐ-πιδρομὴ, εἶχανε ἀπομνημονεύ-σῆς; μεμυαθηθεῖς ἀνάμεσα στὴς μᾶζες σχετικὰ με τις πιθα-νότητες μίας κοινωνικῆς ἀναστά-τωσης κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῶν σταλινικῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων.

Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἡ ἔκρηξη τοῦ Γερμανο-Ρωσικοῦ πολέμου ἀ-πέτελεσε για ὅλα τὰ σταλινικὰ κομματα μιά θεμελιώδη και ὀρι-στικὴ πολιτικὴ κερπή. Ἀπὸ κεί-νη τὴ στιγμή, αὐτὰ τὰ κομματα ἔγιναν οἱ πὸν φλογεροὶ ὑποστη-ρικτῆς τῆς ταξικῆς ἀνακακῆς

καὶ τῆς «πολεμικῆς προσπάθει-ας». Ἡ προπαγάντα τους ἔχα-σε ὅλα τὰ ἔξωτερικὰ σημεῖα μίας ταξικῆς γλώσσας. Ὁ πὸν ταπεινὸς σοβινισμὸς ἀποτελοῦ-σε τὴ γαρομή. Στὴς ἀποικίες (Ἰνδίες κ.τ.ρ.) τὰ κομμουνιστι-κὰ κομματα ἔγιναν οἱ πὸν ἐνερ-γητικοὶ πράχτορες τοῦ Ἱμπερια-λισμοῦ. Στὴς χώρες τῆς Ἀνατο-λικῆς Εὐρώπης ἔγιναν ἐντελὸς συντηρητικὰ κυβερνητικὰ ὀργα-να, πὸν ἡ λειτουργία τους συνί-στατο στὸ πνίξιμο τῆς ἐσωτερικῆς ὄθησης πρὸς ἀνεξάρτητη προλεταριακὴ ἐράση και στὴ διατήρηση τῆς μπουρζουαξίας μέσα στὰ πλαίσια ἐνὸς τρόπου συμβίωσης (MODUS VIVENDI) με τὴ γραφειοκρατία. Στὴς χώρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης και πολὲς ἀπὸ τις χώρες τῆς Νό-τιας Ἀμερικῆς, τὰ Κομμουνιστι-κὰ Κομματα γίνανε οἱ κυριώτε-ροι νεκροθῶφτες τῆς ἀναπτυσσό-μενης προλεταριακῆς ἐπαναστα-σης, κ' ἐπαναλάβαινε σὲ παγκό-σμια κλίμακα τὸ ρόλο τρὸ σοῦ-περ-Νόσκε, πὸν εἶχανε διαδρα-ματίσει στὴν Ἰσπανικὴ Ἐπανά-σταση.

Ἀπὸ τὴ σκοπία τῆς μπουρ-ζουαξίας, ἡ συμμετοχὴ τῶν κομ-μουνιστικῶν κομμάτων στὴν κυβέ-ρνηση ἐξέφρασε τὴν καθαρὰ ἀνα-γνώριση πὸς ὁ Σταλινισμὸς ἔ-χει γίνεο ὁ πὸν δυνατὸς ἀντεπα-ναστατικὸς παράγοντας μέσα στὸ ἔργατικὸ κίνημα. Για τους Σταλινικοὺς, αὐτῆ ἡ συμμετοχὴ ἀντανακλούσε τις θεμελιώδεις ἀνάγκες τῆς σοβιετικῆς γραφειο-κρατίας, δηλαδή:

α) νὰ μπόσει τὸ ζεσπα-σμα τῆς προλεταρ τῆς ἐπανά-στασης.

β) νὰ χρησιμοποιηθεῖ τὸ ρό-λο τοῦ «σπυρτῶ τοῦ καπιταλι-σμοῦ» για νὰ ἐπιβάλλει στὴ μπουρζουαξία οικονομικὲς και πᾶν' ἀπ' ὅλα διπλωματικὲς πα-ραχωρήσεις εὐνοϊκῆς στὸ Κρεμ-λίνο.

γ) νὰ διεισθῶσει στὸν ἄστικο κρατικὸ μηχανισμό κι' ἔτσι νὰ προετοιμάσει «στρατηγικὲς» θέ-σεις για τὴν ὀδμητοποίηση του σὲ περίπτωση ἀντρο-σοβιε-τικῶ Ἱμπεριαλιστικῶ πολέμου.

Αὐτῆ ἡ στροφή εἶναι λογικὴ συνέπεια τῆς πολιτικῆς ἐξέλι-ξης τοῦ σταλινισμοῦ. Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ὁ στόχος πὸν ἐ-πιδίωκονε τὰ Κομμουνιστικὰ Κομματα ἦτανε ὅλο και πὸν πα-ἀποκλειστικὰ τὸ ἐδίκισμα τῆς μπουρζουαξίας για νὰ κατορθώσου-νε ἔνα οὐδέτερο εὐνοϊκὸ προσα-νατολισμὸ τῆς πρὸς τὸ Κρεμλίνο και για νὰ διατηρήσουν οἱ στα-λινικοὶ τις θέσεις πὸν «καταχῆ-σαν» μέσα στ